

KISLAP



1903. május 3-án.

Ára negyedévre 2 kor. Egyes szám ára 24 fillér.

Megjelen minden vasárnap.



ÁPRILISI TRÉFA. (Lásd a 322. lapon.)

A HÁROM KENYERES-PAJTÁS.

— Elbeszélés. —

Irtta GAÁL MÓZES.

(Vége.)

AKÉPRŐL pedig le lehetett olvasni, hogy az édes anya az ő kis fiáért imádkozik; csupa áhitat, melegség, igazság volt a festményben.

Bódinak egyszerre csak megtelt a két szeme könnyel:

— Gazsi, ez az imádkozó asszony a te édes anyád, ugy-e?

— Az. Az én édes anyám!

— Ez a fiucska pedig te vagy?

— Én vagyok.

— No lásd, hogy megismertem! És meg fogja mindenki ismerni, akinek szive van.

Bódi nem volt nagy tudományu ember, s mégis azt mondta, amit a híres tudós emberek mondtak, mikor a kiállításon meglátták a Gazsi művét. A fiatal magyar festőnek a nevét hirtelen szárnyára kapta a hir, s most már nem csak a hazájában, hanem idegen országokban is beszéltek róla, nagy jövőt jósoltak neki.

A magyar festő-művészek fényes lakomát rendeztek a Gazsi tiszteletére. Bódit is meghívták, hogy örvendjen együtt velök. Eljöttek híres nevezetes német festő-művészek is, akik a nagy tehetségű magyar ifjut igaz érdeme szerint tudták méltányolni.

Bódi mind azt hajtogatta:

— Beh kár, hogy nincs itt Menyus! A jó fiu bizony kiugrana a bőréből örömeiben...

A második évben még nagyobb városba mentek: Párisba.

Gazsi megtanult franciául, Bódi nem tartotta ezt föltétlenül szükségesnek. Gondolta magában, ha Münchenben reá tudott ragadni annyi német szó, amennyiből megélhetett, reá ragad majd Párisban is a francia szó. Van két munkás keze, ezek majd beszélnek helyette.

No hát beszéltek is.

A nagy műhelyben, ahol munkát keresett, nyomban fölvetették, s nehány hónap mulva

már igen szép fizetést adtak neki. Gazsi Párisban is szorgalmasan dolgozott, s hire a művészek világában már megelőzte őt.

Szép kényelmes lakásuk volt, mellette Gazsinak a műterme. Amde bár milyen jól folyt is a soruk, mind gyakrabban gondoltak haza. Bódi szorgalmasan irogatott az édes apjának, pénzt is küldött neki a keresményéből.

Az apja is válaszolt neki jó öreges, vas-kos betűkkel írta:

»Nagyon örvendez az én szivem, édes Bódim, hogy Isten jó voltából emberre lettél abban a menykő nagy városban, de ott ne maradj, lelkem. Gyere haza, mert az édes anyád sokat epedezik utánad süri könyhullatásokkal, de még én is.«

Ez a levél nagyon a szivére szólott Bódinak.

— Immár haza nézek, Gazsi, mondta a barátjának.

— Én is veled megyek, Bódi! válaszolta Gazsi.

— Hogy kitaláltad a gondolatomat! Nem mertem mondani, mert attól félek, hogy neked oda haza nem lesz olyan jó dolgod, mint itt van.

— Nem félek én attól, barátom. Mig kezemnek az ecset engedelmeskedik, valahogy megélek. Te eljöttél velem a baráti szeretet sugallatára ebbe a messze idegen városba, én pedig haza kísérlek téged, bár jól tudom, hogy nem vár ott senki...

— Hogy senki sem vár?... Ne beszélj te ilyent! méltatlankodott Bódi. Hogy ne várnának? Vár téged az egész magyar nemzet és vár téged a mi közös kenyeres-pajtásunk: Fazekas Menyus...

— A bizony igaz!... Vajjon mi lett szegény fiuból?

A két kenyeres-pajtás közös megegyezéssel elhatározta, hogy ott hagyja a nagy és cifra világvárost. Hol bokrosabb a dicsőség fája, honnan a dicsőség vakítóbban szokta szétszórni a sugarait a világ minden részébe, ahol azonban a magyar ember mégis csak idegen marad még akkor is, ha száz esztendeig szívja a francia világ-város levegőjét.

Mire pedig Budapestre visszaérkeztek, a harmadik kenyeres-pajtás éppen nagy dolgon törte a fejét, amit én az utolsó fejezetben nyomban tudtára fogok adni az én olvasóimnak.

Tizenhetedik fejezet.

Lakodalom a nagy vendéglőben.

A Menyus tarka-barka történetét ott hagytuk el, hogy markába vette az özvegy asszony ügyét-baját s fáradhatatlanul dolgozott. Tetszett neki a foglalkozás, s amit eddig sohasem tapasztalt, nem is támadt vágya, hogy fölcserélje más foglalkozással.

A hetek, hónapok csak úgy röpültek. Aki örömmel dolgozik és látja munkájának eredményét: szóval, aki meg van a sorsával elégedve, röpülő madárnak nézi a napot... alig hogy feltűnt, már tova is röpült.

A vendéglő nagy terme mindig tele volt vendéggel, s már Menyus nem győzte egyedül; egy pincér-fiút állított be maga mellé. Gondolta magában, ezt be fogja tanítani, s ő... ő majd...

Csak eddig jutott a tervezgetésben, mert az egyszer nem akadt semmiféle terve.

Esténként össze számolta a napi bevételt, nem hiányzott abból soha egy árva krajcár sem. Oda adta a vendéglősnének.

— Egyet se számláljon, Fazekas ur, mondta az asszony, akár behunyta szemmel is átvinném.

A második esztendő végén úgy érezte Menyus, hogy őt már kötéllal sem lehetne elverni attól a háztól, úgy oda szokott. Hogy aztán soha eszébe se jusson elmenni, hát... elvette a vendéglősnét feleségül.

Valahogy úgy történt a dolog, hogy a Menyus jó szíve, szorgalma és becsületesége igen drága kincsnek tetszett, s hiába akarták mások megkérni az asszony kezét, ő bizony csak a Menyus felesége akart lenni.

Ezt ők ketten szépen elvégezték egymás között. Igaz szívből szerették, becsülték egymást, s a boldog házassághoz tudvalevőleg csak ez kell.

Menyus ebből az alkalmából két levelet írt. Az egyik levél szólott az ő édes apjának.

Rövid volt az irás, de ki volt bélelve egy néhány bankóval. Bankóval azért bélelte ki Menyus, mert az öregeknek uti költséget küldött. Megírta, hogy Isten rendelkezéséből meg fog házasodni, s nagyon szeretné ha az ő áldott jó szülei is eljönnének, hogy lássák: mekkora nagy, igaz boldogságot adott az ő »csavargó« gyermeküknek a jó Isten.

A másik levél pedig Gazsiéknak szólott. Most már tudta Menyus, hogy hova küldje, mert az egyik képes újságban megjelent a Gazsi arcképe, s az is meg volt írva, hogy ezentul Gazsi állandóan Budapesten fog tartózkodni. Azt pedig Menyus szentül tudta, hogy ha Gazsi Budapesten van, akkor Bódi is ott lesz, mert ők egymástól már nem válhatnak el.

Igy ismerte a harmadik kenyeres-pajtás a másik kettőt. Igaza volt, mert Bódi is a fővárosban lakott. Csak hogy most már nem egyszerű lakatos-legény, hanem munkavezető volt az államvasutak gép-gyárában, Gazsi pedig egyre-másra festette a szebb-nél-szebb képeket.

A két kenyeres-pajtás csaknem sóbálvánnyá meredt, mikor Menyusnak a levelét olvasták. Nem akarták eleinte hinni. Azt képzelték, hogy Menyus tréfát űz velök. No de könnyen meggyőződhetek felőle. Csak vasutra kellett ülniök, s az elröpítette őket három és fél óra alatt abba a városkába, ahol Menyusból vendéglő-tulajdonos lesz.

Édes jó Istenem, milyen képtelen nagy öröm is volt az, midőn az állomásnál megpillantották Menyust, aki türelmetlenül várta a vonat megérkezését. (Lásd a képet a 320. lapon.) Hogy ölelték, hogy csókolták, hogy ostromolták a különféle kérdésekkel! Menyus megint a régi, kedves, beszédes cimborává lett. Elmesélte három esztendőnek a történetét. Nem cifrázta, nem lepelte a sok nyomoruságot, melyen keresztül ment, ámde ragyogó arca elárulta, hogy most már vége minden nyomoruságnak és vége minden bolondságnak.

A vendéglő ki volt meszelve, a fő ajtó felett virágfüzér. A legszebb vendég-szoba várta a két kenyeres-pajtást, akik nem



NAGY ÖRÖM VOLT AZ, MIKOR AZ ÁLLOMÁSNÁL MEGPILLANTOTTÁK MENYUST.
(Lásd a 319. lapon.)

sokat cerimoniáztak, hanem megölelték és megcsókolták azt a derék fiatal asszonyt, akinek nem csak szíve, hanem esze is volt, s azért választotta hitestársául a derék Menyust.

Bódi bevallotta, hogy hármuk közül legkevesebb bizalma mindig a Menyus jövőjében volt, s ime, hogy lefőzte őket!

Menyus szokatlan komolysággal így szólott:

— Tudjátok, fiuk, ezt is nektek köszönhetem. A ti példátokon kezdettem először eltűnődni s vettem észre, hogy kergetni a szerencsét, utána szaladni: nagy oktalanság.

Akiben nincs kitartás, abból nem lesz semmi. Itt ragadtam ebben a hajlékban. Az álmokat és terveket, mint haszontalan s színes pillangókat elkergettem magamtól; s a jó Isten megadta a legnagyobb boldogságot: a megleléedést.

Ezt mondta az egykor bolondos Menyus, és az asszony, aki szeretettel hallgatta, fehér köténye csücskével törülgette a szemét.

* * *

Eddig van a három kenyeres pajtásnak a története. Egyikből lett országos hírnévű festő-művész, a másikkól idővel jó módu lakatos-mester, a harmadikkól vendéglős.

Elindultak hazulról egy-egy zsákkal a hátukon, sok szép reménységgel a szivökben; a zsák hamar kiürült, de a szivök nem, s ez volt a szerencsájük.

Azokat a szép képeket, melyeket Gazsi föstött, ezer meg ezer példányban sokszorosították s az országba széthordták. Menyus mindenikből vett egyet, s az ő vendéglőjének minden szobájában a Gazsi képei lógnak.

A vendégek nézik... nézik, dicsérik, s a fiatal vendéglős boldogan s büszkén mondja:

— Gazsi pingálta az eredetijét... Gazsi, az én kenyeres-pajtásom!

A MUNKA ÉS EGÉSZSÉG.

A munka a legjobb, a legbiztosabb óvószert minden betegség ellen. Megóv bennünket a lassu sorvadástól, nyilalástól, elősegíti az emésztést, megszünteti az idegességet, a köszvényt és hasonló bántalmat. A munkának az egészségre és a hosszú életre olyan nagy befolyása van, hogy ha egyetlen élet-szabályban kellene az egészségtant bemutatni, azt lehetne mondani:

— Mozogjatok sokat a szabad levegőn!

Livingstone hosszú utazásai alkalmával azt tapasztalta, hogy az ülve foglalkozó és kevésbé munkás emberek többet szenvednek az afrikai láztól és könnyebben halnak is bele.

*

Mantegazza, híres olasz tudós, a következő tanácsot adja az embernek:

Dolgozz folytonosan! Munkádat azonban időről-időre úgy változtasd, hogy az egyik foglalkozásban a másik fáradalmi után megpihenhess, és alkalmazd azt a mindig bölcs tanácsot: vizsgálj meg magadat, ismerd meg erőidet; dolgozz, amennyit bírsz; foglalkozásaidat fölcserélve, pihenj; az élet megédesítésére minden tehetségedet okosan használd fel; soha se légy gyöngye avagy fáradt még a legcsekélyebb munka elvégzésére sem!

Ha szomorkodol: dolgozz és örülni fogsz. Ha a szerencsétlenség közepette csüggedés száll meg: dolgozz! Aki dolgozik, az vidám, s aki vidám, az egészséges.

*

A szellemi munka nem kevésbé hasznos, mint a testi munka, ha azt egyéni tehetségeinkhez mértén gyakoroljuk. Ha olyan mértékben használjuk szellemi tehetségeinket, hogy azok erősödjenek, ámde ki ne merüljenek.

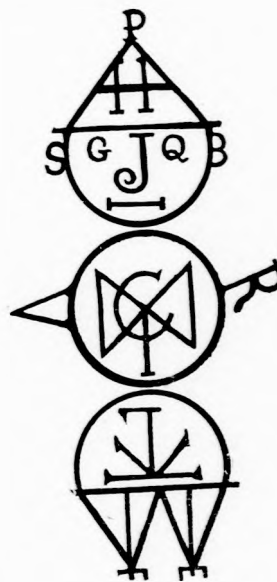
Angolországban, szabatosan össze állított kimutatás szerint, a híres férfiak, már tudni illik azok, akik életüket folytonos munkálkodás között töltötték el, jóval tovább élnek, mint a lakosság többi része. Franciaországban ugyanezt tapasztalták.

Francheni olasz tudós 70 szám-tudósnak élet-korát vizsgálta meg. 18 érte el köztük a 80-ik és 90-ik évet.

Egy másik tudós 1200 kiváló férfiú életkorát tanulmányozta: 290 élt köztük 80 évnél tovább.

Petőfi Sándor, aki igen csenevész gyermek és ifjú volt, a kényelmes élet teljes hiánya mellett, annyit tanult, hogy 26 éves korában már latinul, görögül meglehetősen tudott, németül, franciául és angolul pedig kitünően. Ezen kívül megirt majdnem 500 halhatatlan költeményt, irt és fordított több regényt s még uti-leveleket és egy szindarabot hagyott ránk. Rosszul-létről sohasem panaszkodott és az akkori politikai életben vezér-szerepet játszott.

TRÉFÁS RAJZ.



A betű-ember.

ÁPRILISI TRÉFA.

(Képpel a címlapon.)

*Jutkáéknál jaj, de nagy a
Galiba!
Kalapjával fut versenyt a
Pulika!
Sohse láttam még ily bugris
Gyereket!...
Jutka pedig (éppen ruhát
Tereget)
Sikolt egyet... Oh mi szörnyű
Leverő:
Ruháival van teli a
Levegő!
Szárnyat kaptak, ott röpködnek
Körötte...
Istenem, ha tudta volna!
Istenem, hogy jobban meg nem
Kötötte!*

*Sejtitek-e, ez a sok baj
Hogy esett?
Szél urfi ma berugott egy
Keveset:
Hípp-hopp, itt van... S a kalapot
Izibe
Minden fejről kérés nélkül
Viszi le!
Igy tesz bizony... Oh, mi szörnyű
Galiba!
Hiába fut Jutka, Jankó,
Pulika:
Dörög az ég, a zápor is
Megered,
Alaposan megmossa a
Sok visító ugrifüles
Gyereket!*

*Csak egy pár perc... és szél urfi
Messze jár...
Immár másutt forog vele
A határ.
Ott nyugalmaz már valahol
Nyugaton...
...Jutkáéknál újra csönd lett
S nyugalom.
Ruha, kalap a pázsiton
Elterül...
Szél urfival minden bánat
Elrepül...
Áprilisi tréfa volt csak,
Semmi kár...
Nagyot kacag Jutka, Jankó,
S velük mosolyg az égen a
Napsugár...*

Sziertes Artur.

HOGY KÉSZÜLT AZ ELSŐ LEVÉL.

— Kipling Rudyard elbeszélése. —



HAJDANÁBAN, nagyon régen, a világ-
nak ősrégi korában, abban a kor-
ban, amelyet a tudósok neolitikor-
szaknak neveznek, élt valahol egy ember.
Nem volt az se német, se török, se indi-
ánus, hanem afféle ősember volt, aki szikla-
barlangban lakott, ruhája sem igen volt s
nem tudott sem írni, sem olvasni s nem is
volt rá szüksége; s boldog is volt, ha az
éhség nem bántotta. A neve Tegumé Bob-
szulé volt, ami elég furcsa, s azt jelen-
tette: »Ember — aki — nem — kapja —
be — hirtelen — a — falatot«. De mi
röviden csak Teguméjnak nevezzük. A fele-
ségének a neve Tesumé Tevindró volt; ez
meg azt jelentette: »Asszony — aki —
nagyon — keveset — szokott — kérdezni«.
De mi őt is csak röviden Tesuménak fog-
juk hívni. Volt egy kis lányuk is, akit
igy hívtak: Taffimé Metullomé: »Piczi —
jószág — akit — soha sem — kell —
megverni«. De mi őt is csak Taffinak neve-
zzük. Ő volt a Tegumé Bobszulénak drága
kis bogara s a manájának kedves kicsikéje.
Nem is kapott verést sohasem, pedig néha
nem ártott volna. És mind a hárman
nagyon boldogok voltak.

Mikor Taffi tudott már járni, minden-
hová elment az apjával, Teguméval s néha
haza sem jöttek a barlangba, amíg meg
nem éheztek, s ekkor Tesumé azt szokta
mondani:

»Ugyan hol az ördögben jártatok ti
ketten, hogy olyan piszkosak vagytok?
Igazán Tegumé, te sem vagy jobb, mint a
kis lányod, a Taffi.«

Hallgasd csak, mi történt egyszer.

Hát egyszer elment Tegumé a hódok mo-
csarán keresztül a folyóhoz, hogy potykát
fogjon ebédre s Taffi is vele ment. A Te-
gumé lándsája fából, a vége meg egy czá-
pának a foga volt, s mielőtt még egyetlen
egy halat fogott volna, eltörte a lándsát,
mert véletlenül nagyon erősen dőfte le a
folyó fenekére. Nagyon messze, sok sok
mértföldnyire voltak hazulról (persze hog-



volt uzsonna a tarisznájukban) és Tegumé elfelejtett még egy lándzsát hozni magával.

»Pedig sok hal van, ebben az öbölben«, mondá Tegumé. »Eltart egy fél napig is amig megcsinálom ezt a lándzsát.«

»Otthon van a szép, nagy, fekete lándzsád«, mondá Taffi. »Majd hazaszaladok a barlangba és elkérem édes anyámtól.«

»Nem a te kis lábaidnak való ez a nagy ut,« mondá Tegumé. »S könnyen bele eshetnél a hódok mocsarába s bele fulladnál. Már most úgy segítünk magunkon, ahogy birunk.« Leült és elővette bőr-tarisznáját, mely tele volt rénszarvas-hurokkal s bőr-

szeletekkel, viasz-darabkákkal és gyantával s elkezdte megcsinálni a lándzsát. Taffi is leült. Lába-ujját bele lógatta a vízbe, állát a tenyerébe támasztotta és elkezdett gondolkodni. Azután így szólt:

»Igazán nagy baj apám, hogy mi nem tudunk írni: se te, se én! Ha tudnánk írni, mos megízenhetnénk haza, hogy küldjék el azt a fene uj lándzsát.«

»Taffi!« mondá Tegumé. »Hányszor mondtam már, hogy ne mondj olyan csunya szavakat, mint: fene. Beszélj szépen! Hanem azért igazán jó volna, ha most írhatnánk haza.«

Éppen ekkor egy idegen ember ment arrafelé, csak hogy ő egész más törzsből való volt és nem értett egy szót sem a Tegumék nyelvéből. Megállt a parton s Taffira mosolygott, mert neki is volt ott-hon egy kis leánykája. Tegumé épp akkor egy szál rénszarvas-hurt vett ki a tarisznyából és kezdte csinálgatni a lándsát.

»Jer csak közelebb«, mondá Taffi. »Tudod-e, hogy hol lakik az én édes anyám?« Az idegen csak egyet makogott, mert hiszen ő más törzsből való volt.

»Azt a mindenit!« mondá Taffi s dühösen toppantott a lábával, mert egy egész csapat nagy pontyot látott a folyón fölfelé uszni, épp most, mikor apja nem használhatta a lándsáját.

»Ne alkalmatlankodjál mindenkinek!« mondá Tegumé, s hátra sem fordulva tovább dolgozott a lándsáján. »És ne pattogtass ilyen goromba szokat!« mondá aztán.

»Nem is«, mondá Taffi. »Csak akarok neki mondani valamit és nem érti.«

»Hát hagyj békében«, szólt Tegumé és tovább kötözte és bogozta a húrokat, egyik végüket mindig a szájába véve. Az idegen bácsi, aki más törzsből való volt, leült a fűbe és Taffi mutatta neki, mit csinál az apja. Az idegen gondolta magában: »Furcsa egy gyerek ez. A lábával dobog, arcát fintorgatja rám; bizonyosan annak a nagy, hatalmas fejedelemnek a gyermeke, aki olyan mindenható s aki nem törődik velem semmit.« S most még barátságosabban mosolygott rá.

»Hallgass rám«, mondá Taffi. »Azt akarom, hogy menj el édes anyámhoz, mivel a te lábaid hosszabbak az enyéimnél s te nem fulladsz bele a hódok mocsarába, s kérd el az édes apám másik lándsáját, azt a fekete nyelűt, mely a tüzhely fölött függ.«

Az idegen gondolta magában: »Igazán különös egy gyerek ez. Kezét lóbálja, rám kiabál, pedig egy szót sem értek a szavából. De ha nem teszem meg, amit akar, félek, hogy az a hatalmas fejedelem megharagszik.« Fölkelt s letépett egy darab kérget a nyirfáról s oda adta Taffinak. Ezt azért tette, mert meg akarta neki mondani,

hogy az ő szive olyan fehér, mint a nyirfa kérge s ez igazán szép volt tőle. De Taffi nem értette meg.

»Tudom már«, mondá ő. »Szeretnék tudni az édes anyám czímét. Csak hogy én nem tudok írni, de tudok mindenfelét rajzolni, ha van valami hegyes szerszám a kezemben, amivel bekarcolhatom. Kérlek, add ide azt a cápa-fogat a nyak-láncodról.«

Az idegen nem szólt semmit, s Taffi elkezdte a nyak-láncát ráncigálni, melyre gyöngyök, magvak és cápafogak voltak fel-fűzve.

Az idegen így tünődött magában: »Ez nagyon, nagyon csodálatos egy gyerek. Az a cápafog az én nyak-láncomon varázserejű s azt hallottam egész életemben, hogy aki az én beleegyezésem nélkül hozzá mer nyulni, azonnal megpukkad. S ime ez a gyermek nem pukkad meg s az a hatalmas fejedelem, aki csak a maga dolgával törődik s engem még észre sem vett, nem is fél attól, hogy fel fog pukkadni. Mégis csak udvariasabbnak köll vele lennem.«

Tehát oda adta Taffinak a cápafogat. Taffi pedig hasra feküdt a fűbe s lábait a levegőben lóbálta, (Lásd a képet a 325. lapon.) mint némely gyerek szokta tenni, mikor a szalónban hasmát fekszik s úgy rajzol, és azt mondta: »Majd rajzolok neked egy szép képet! Bele nézhetsz a vállamon át, de ne lökdöss. Először is lerajzolom, hogy apa hálászik. Nem nagyon hasonlít hozzá; de anya majd tudja, hogy ő az, mert úgy rajzoltam, hogy a lándsája eltörött. Most meg ide rajzolom azt a másik lándsát, amire szüksége van, a fekete nyelű lándsát. Olyan, mint ha apa hátába szurta volna valaki, csak hogy én nem tehetek róla: a cápa-fog megcsuszott s ez a fahéj nem elég vastag. Ez az a lándsá, amit neked el köll hoznod. Most oda rajzolom magamat is, úgy, ahogy most beszéllek veled. A hajam ugyan nem áll így égnek, csak hogy így könnyebb rajzolni. Most lerajzollak téged. Igaz, hogy egészen szép fiu vagy, de én nem tudlak olyan szépen lerajzolni, hanem azért ne haragudj meg. Ugy-é nem haragszol?«



... TAFFI HASRA FEKÜDT A FÜBE S LÁBAIT
A LEVEGŐBEN LÓBÁLTA. (Lásd a 324. lapon.)

Az idegen mosolygott. Azt gondolta magában: »Bizonyosan valami nagy csata van valahol, s ez a furcsa gyerek, aki elvette az én büvös cápa-fogamat s még sem pukkad meg, azt akarja, hogy hívjam el segítségül a hatalmas fejedelem egész csapatát. Ő igazán nagy fejedelem, különben észre vett volna.«

»Nézz csak ide«, mondá Taffi tovább rajzolva; »most lerajzoltalak téged s a dárdat, ami apának kellene; oda rajzoltam a kezedbe, hogy ne felejtse elhozni. Most megmutatom, hogyan találod édes anyám lakását. Menj mindig egyenest előre, amíg elérsz két fához (ezek itt a fák), azután átmész a dombon (ez itt a domb), azután eléred a hódok mocsarát, amely tele van hódokkal. Nem rajzoltam ide mind a hódot, mert nem tudok hódokat rajzolni, hanem csak a fejüket rajzoltam le, mert hiszen ugy-

sem látsz egyebet, ha keresztül mégy a mocsáron. Vigyázz, hogy bele ne pottyanj! A mi barlangunk ott van mindjárt a mocsár mellett. Nem olyan nagy az, mint a domb, de én nem tudok semmit kicsire rajzolni. Itt áll édes anyám a barlang előtt. Ugy-e szép? Ő a legszebb mama az egész világon, de azért nem haragszik majd, hogy én csak így tudtam lerajzolni. Hanem örülni fog, hogy én már tudok rajzolni. És hogy el ne felejtse, ide rajzolom majd a barlang mellé, *kívül* azt a lándsát, amelyik apának kell. Igazában *benn* van a barlangban; hanem ha megmutatod ezt a képet édes anyámnak, ő majd oda adja neked a lándsát. Ugy rajzoltam, hogy anya fölemeli a kezeit, mert tudom, hogy örülni fog neked. Ugy-e szép kép? Megértted-e, vagy elmagyarázam-e még egyszer?«

(Folytatása következik.)



Egy afrikai tó eltünése. Gróf *Teleki Sámuel* afrikai utjában 1888-ban egy nagy tavat fődözött fel, melyet a trónörökös feleségének nevével *Stefánia*-tónak nevezett el. Erről a tóról, melyet 1600 négyszög kilométernyi kiterjedésűnek találtak, *Harrison* angol utazó két évvel ez előtt azt jelentette, hogy eltűnt. O, aki tavaly járt azon a vidéken, már nem találta meg a tavat, hanem csak a medrét, mely tele volt halak csontvázaival és üres csiga-héjakkal. A kiszáradás, a benszülöttek tanuskodása szerint 1899 karácsony táján következett be, még pedig oly hirtelen, hogy néhány hét alatt az óriási kiterjedésű, de sekély vizű tóból nem maradt egy csöppnyi víz sem. Hogy mi okozta a tónak ezt a hirtelen eltűnését, *Harrison* nem tudta megállapítani.

Megpatkolt ludak, pápaszemes tehenek. Csehországban a távolabb fekvő vásárookra hajtandó ludakat »megpatkolják«. A patkolás úgy történik, hogy a ludakat többször egymás után kátrány és homokkeverékkel beöntött térre hajtják, mire a ludak lábain oly vastag kéreg képződik, mely aztán az állatok megsántulását megakadályozza. A lud-patkozóknál még különösebb az oroszországi pusztákon legelő tehenek számára feltalált szemüveg. Jelenleg egy helyen, hol a hó hat hónapon át borítja a földet, vagy 40 ezer szarvasmarhát láttak már el szemüveggel. A marha télen a hóbul kilátszó fűvön élődik. Mint-hogy pedig a nap rásüt a fényes óra, e miatt sok állat az úgy nevezett hó-vakságban szenvedett. Ennek kikerülése végett sötét üvegü pápaszemet találtak ki és ez az állatoknál teljesen célszerűnek bizonyult.

Az oroszlán és az ember. Hogy az állatok királya, az oroszlán, fél a bátor embertől, ezt a megfigyelőknek legnagyobb része megerősíti. Az arabok határozottan állítják, hogy az ember, ha utjába pihenő oroszlán akad, azt egyetlen kődobással elriaszthatja. Természetesen csak akkor, ha van elég bátorsága hogy ezt megtegye. Aki azonban menekül előle, az a halál fia. Annak bizonyítására, hogy az oroszlán valóban fél a nyugodtan szemébe néző embertől, *Sparmann*, délafrikai utazó, a következőket beszéli el: Egy *Kode* nevű földműves séta-közben oroszlánnal találkozott. Rálőtt s célt tévesztett. Menekülni próbált. Az oroszlán utána iramodott. A megrémült ember, akinek szinte elfogyott a lélegzete, egy kőrakásra kuszott fel és a puska-tust magasra emelte. Az oroszlán előtte, mintegy husz lépésnyire feküdt le. Szembe nézett az emberrel. Ez le nem vette róla a tekintetét. Az oroszlán egy fél óra mulva fölkelt és eleinte lépekről-lépésre hátrált, mint ha el akarna lopóznia. Mikor azonban már jó messzire volt, hirtelen megfordult és teljes erejével futásnak eredt.

De nem csak *Sparmann*, más utazók is határozottan állítják, hogy az oroszlán, ha ugrásra készül is, nem meri azt végrehajtani, ha az ember nyugodtan néz szemébe. Ha még nem szállt szembe emberrel, a férfi magas testalkata bizalmatlanságot gerjeszt benne a saját ereje iránt. Ezt a benyomást aztán a nyugodt testtartás és a bátor tekintet csak erősíti. Egészen másképp áll persze a dolog, ha az oroszlán már többször harcolt emberrel, vagy ha nagyon éhes. Ilyenkor roppant szívóssággal üldözi. »Egy hottentotta, beszéli *Barras*, barom-csordáját hajtotta éppen a vízhez,

midőn egyszerre csak oroszlánt vett észre. A hottentota a csorda közepette eredt futásnak, abban a reményben, hogy az oroszlán valamelyik állatját öli majd meg, őt pedig menekülni hagyja. Csalódott. Az oroszlán keresztül tört a csordán és a hottentota után rohant, akinek azonban még idejekorán egy aloe-fára sikerült felkuszni. Az oroszlán utána ugrott, de nem érte el. Morogván járt a fa körül és dühös pillantásokat vetett fölfelé. Végre lefeküdt és 24 órán át nem mozdult helyéről. Aztán vissza tért a forráshoz, hogy szomjuságát csillapítsa. A hottentota pedig leszállott és a háza felé rohant, amely csak negyed mértföldnyire volt. Az oroszlán ide is követte és csak 300 lépésnyire a ház előtt fordult meg.*

Kétségtelen tehát, hogy veszedelmes dolog az oroszlán elöl menekülni, mert nagyon gyorslábú. Sokkal kisebb veszedelm fenyegeti azt, aki nyugodtan megáll, de ehhez pedig olyan rettenthetetlen bátorság kell, amilyennel kevés férfiu dicsekedhetik.

Érdekes, hogy a gyermeket ritkán támadja meg az oroszlán.*

A majmok nyelve. Garner amerikai tanár könyvet írt a majmok nyelvéről. Ebben kifejti, hogy a majmok nem csak az öröm, a vágy, az ijedtség és félelem érzéseit tudják kifejezni, hanem bizonyos fogalmakat is. Azt mondja a híres tudós, hogy az ugy-nevezett kapucinus-majmoknak a szavát sikerült megállapítania. Ezek mindegyikének két-három jelentése is van, aszerint, hogy miképen hangsúlyozza az illető majom. Megfigyelte, hogy az a hang, mellyel az »étel«, »evés« fogalmát jelzik, bizonyos hang-sulllyal »köszönést«, sőt »békét« is jelent. Ugy látszik, hogy az »étel« és »evés« szó a legfontosabb kifejezése a majmoknak, mert az elsorolatkon kívül jelentheti azt is, hogy: »add nekem« ezt vagy azt. Garner egy alkalommal a megfelelő hangsulllyal ejtven ki ezt a szót, az egyik majom oda nyujtotta neki ételének egy részét, máskor pedig egy darabka fát adott ki neki ketrecéből. Az »inni« szó jelentése nem olyan változó és akár tejet, akár vizet vagy más italt óhajtanak inni, ugyan-azt a szót és mindig ugyan-azzal a hangsúlyozással használják. Van hangjuk az időjárás és van hangjuk a barátság fogalmának kifejezésére. Tudjuk különben, hogy más állatok is bizonyos értelmet fűznek egyes han-

gokhoz. A kutya nagyon jól megérti az egymás ugatását és madaraink is nagyon jól tudják, hogy mit akar mondani a rigó, mikor bizonyos, hosszúra-nyujtott hangokkal macskának vagy más veszélynek közelségét jelzi.

INNEN-ONNAN.

Utazó könyvtárak. Igen szép és dicséretes ujtás hire érkezik Dániából. Egy vasuti társaság összes harmad-osztályu kocsiját könyv-tárral szerelte föl és ennek kötetait díjtalanul olvashatják az utasok. Ez különben nem valami rendkívüli intézkedés. Svéd-országnak már régen vannak olyan vasuti vonalai, melyeken a harmadik osztályu kocsikban ingyen könyvtárak állnak az utazók rendelkezésére. Persze csupa jó könyvek találhatók a kocsikban. Különösen történeti munkák, ut-leírások és regények. Érdekes, hogy a könyvekből soha egyetlen példány sem vész el.

Szép volna, ha a mi vasutainkban is rendeznének be ilyen könyvtárakat.*

Madár-védelem. Arkanzasz államban (Észak-Amerika) olyan nő, aki a kalapján diszül kitömött madarat használ, 120—200 korona birságot fizet.*

Oroszországban két annyi vak ember van, mint egész Európában. Azt leginkább a hó vakító fényének tulajdonítják.*

A leghosszabb lóvonatu vasut Argentiniában, Dél-Amerikában van. Ez Buenos-Ayresből San-Martinóig, vagyis 50 mértföldnyire vezet.*

A svájci hegyi vasutak építésénél azt tapasztalták, hogy a munkások 3000 méter magasságban már csak egy harmadrész annyi ideig képesek dolgozni, mint lenn a völgyben.*

A gépek munkája. Egy mérnök számítása szerint 16 millió ember munkája volna szükséges, hogy ugyan-azt a munkát elvégezhessék gép nélkül, amit ma 50 ezer ember teljesít géppel.*

Valamennyi állat közül az elefánt alszik legkevesebbet, mert még a legfárasztóbb munka után is csak négy vagy öt órát szokott pihenni.*

A neveletlen nevelőnő. Két kis leány találkozik a város-ligetben:

- Neked új nevelőnőd van?
 — Igen, a múlt hét óta. Nem is bánom hogy a régi elment, nagyon neveletlen volt.
 — Hogy hogy?
 — Képzeld, *tegezte* a bábumat!

*

A világ legértékesebb karszéke a persa sah birtokában van. A karszék szin-aranyból készült és mindenféle drágakövekkel van kirakva.

*

A kínai császárné utazására ezer teljes öltözet ruhát szokott magával vinni. Hatszáz nagy ládát tölt meg ez és tisztán ezek szállítására és őrzésére 1200 kulira (szolgára) van szükség.

*

Kínai sajátságok. Kínában sok minden másképp történik, mint nálunk. Így pl. a férfiak szoknyát a nők nadrágot viselnek, a férfiak hajukat befonják, a nők felfésülik a hajukat. A férfiak ruhát készítenek, a nők teher-hordók. A könyvekben a sorok hosszában és nem széltében következnek egymás után, esetleges megjegyzések a lapok felső részén láthatók. A fehér szín gyászt jelent, ellenben a »nyoszolyó-lányok«, akik ott Kínában nem fiatal hölgyek, hanem vén asszonyok, feketébe öltöznek. A kínai üdvözléssel nem a látogató, hanem a maga kezét szoritja meg. Az ebédet tésztával és süteménnyel kezdik meg, utoljára pedig levest és halételt tálalnak fel.

KÉT PÁR CSIZMÁCSKA TÖRTÉNETE.

Irta Benedek Elek.

VÉGEFELÉ járt a nyár; jelentette a falevelek szomorú suttogása. Méla kedvvel bolyongtam a fák közt s gyermek módjára búcsuzódtam kedves barátaimtól. A legkedvesebbektől. A nap már régen vissza húzódott a hegyek mögé, félhomályban szendergett a kert. A kis kapu csendesen, bátoratlanul nyílt ki s záródott be valaki után. Vajjon ki jöhet? A kapu felé vettem utamat.

A vén Bedőné jött, kezén egy hosszú inges, meztlábás fiucska. Andráska volt, a Bedőné unokája. A nagy hasu, a beesett mellű Andráska, kire a falu tudós doktorai

rég kimondták a halálos ítéletet. Hol ketten, hol külön, gyakran betértek házunkhoz, rendszerint egy zöldmázás csuporkával. Azt a konyhán színültig töltötték tejjel. Azt a tejet mind egy csöppig megitta Andráska, de hiába itta: nem a tej főstötöte Andráska arczára azt a két piros rózsát. Andráskát, ki télen-nyáron meztláb járt, meglepte a »száraz betegség«; attól volt piros az arca.

Most is hozták a csuprot.

— Csak menjen, Bedőné, menjen! Már meg volt a fejes. Itassa meg Andráskát.

De Bedőné megállott, bátoratlanul tipegett-topogott egy helyben.

— Akar valamit, Bedőné?

— Ha meg nem sérteném az urat, meginstálnám az urat valaminek irányába.

— Minek az irányába?

— Egy levélnek az irányába, instálom. Ha megírná...

— Kinek, Bedőné?

— A leányomnak. Az Andráska anyjának. Annak a szerencsétlen asszonynak. Aki ennek előtte egy esztendővel bément Oláhországba s azóta egyszer-kétszer kaptuk levelét. Oh Istenem, Istenem, vajjon mi van vele? Él-e, hal-e? Talán nehéz betegen sinylődik. Ez a legényke meg a nyakamon. Sem éjjel, sem nappal nincs tőle nyugvásom; folyton unszol, vegyek neki egy pár csizmacskát, *hát ha még elviselhetné...* Mert úgy tudja meg az ur, hogy ez a legényke érzi a halálát. Mondtam is neki: »Minek neked a csizma, te bódogtalan legényke, te! Hiszen úgy is lehullasz a falevéllal«. De annak beszélhetsz. Váltig azt hajtogatja: »Hát ha még elviselhetem!« Csak volna nekem egy pár csizmám — mondogatja — elmennék a templomba, ottan szépen imádkoznám s meglássa, nagyanyó, hogy egyszer csak haza jönne az édes anyám!« — »No, azt várhatod, mondom, mikor még levelét sem kapjuk félesztendő óta.«

— Mit irjak a leányának, Bedőné?

— Azt ha beletenné a levélbe, instálom, hogy a fia lehull a falevéllal s ha van egy pár forintja, küldjön egy pár csizmacs-

kát Andrásának, mert én vennék, de miből? De nehogy afféle urfís cipellőt küldjön, hanem igazi csizmát, akinek szára van s akinek a sarkán patkó van, hadd kopogjon, ugy-e? Szólj már, no!

Eléhuza Andráskát a szoknya mögül s Andráska félénken ádagta:

— Azt, azt, patkóst.

— Hát csak jöjjön bé Bedőné, megírom a levelet.

Andráska künn maradt a konyhán, ott iszogatta a frissen fejt tejet, Bedőné pedig megállott az ajtó sarkában, onnét diktálta nekem a levelet.

— No Bedőné, mondtam a levél megírása után, itt a levél. De attól tartok, nem lesz fogatja. Hát ha nem is találja meg a leányát? Nézze, itt ez a pár forint. Menjen be Barótra. Vegyen Andrásának egy pár csiznát. Aztán mondja neki: itt a csizma Andráska, viseld egészséggel, az édes anyád küldötte.

— Hogy én azt mondjam?

— Azt fogja mondani. Kivánom, parancsolom . . .

— Hát, ha az ur parancsolja . . .

Elment Bedőné nagy hálálkodással, én meg egész éjjel nem hunytam le a szememet. Hiába cselekedtem jót, nem jött álom a szememre. Nem ment ki a fejemből Andráska, ez a göthös, halálra ítelt gyermek, aki — magam is úgy hittem — nem fogja elviselni a csizmát. Aki jól tudja, hogy meg fog halni. Édes jó Istenem! Egy hét éves gyermek, aki tudja, hogy meghal, meg kell halnia! S akinek minden kívánsága egy pár csizma. Hát ha még elviselheti!

Következő vasárnap nem maradtam el a templomból. Látni akartam Andrását a patkós csizmában, összekulesolt kézzel, amint imádkozik: édes jó Istenem, hozd haza az én édes anyámat!

Andráska csakugyan eljött a templomba. Vékony lábszára hogy lötyögött a csizmában! De a patkó oly kedvesen kopogott! Talán még imádság is volt a kopogásában: édes jó Istenem, hozd haza az Andráska édes anyját!

Bedőné vezette Andrását, aki szegényke egy kicsit támolygott, aztán leültek a leg-hátulsó padba, ott Andráska összekulesolta a két kezét. Vajjon felhat-e az imádsága az égbe? Vajjon hazajön-e az édes anyja?

* * *

Megjött az ősz. Most már nem csak én bucsuztam a fáktól, de bucsuztak a levelek is. Lelkemre ránehezdett a mulandóság szomorú érzete. Ekkor jött újra Bedőné, szinte szaladva, lelkendezve jött.

— Mi baj, Bedőné?

— Oh, instálom, alig merem mondani. Andráska ma nem tudott felkelni. Mondtam, ugy-e, hogy lehull a falevéllal? Hiszen hulljon, minek éljen szegény árva? De oh Jézusom, nem hagy nyugton, hogy hát hívjam oda az urat. Valamit akar mondani. Mondom neki: mit gondolsz, hogy az ur ide jöjjön a mi szegény hajlékunkba? De ő csak váltig mondja, hívjam az urat, mert ő ma lehull a falevéllal. Eljő-e az ur?

— Ej, ej, Bedőné, hát hogy ne mennék? Mít gondol rólam?

Elmentem a vén Bedőné szerény hajlékába. Ott feküdt kicsi karikás ágyában Andráska. Szegény Andráska! Te csakugyan nem viseled el a csizmácskát. Az a két rózsa, mely arcodra kényszeredett, eltűnt s helyén már ott a halál igazi jegye.

Megsimogattam a fejét.

— Mid fáj, Andráska?

— Semmim.

— Miért hivattál?

— Hogy írjon az édes anyámnak. Irja belé a levélbe: Köszönöm a csizmát, elviselem a mennyországban.

— Elviseled azt te itt, Andráska. Még táncolsz is benne.

Mondta a gyermek, olyan nyugodtan mondta, mint egy bölcs:

— Nem táncolok, mert én lehullok a falevéllal.

Abban a pillanatban kocsi gördült be az udvarra. A kocsiból egy kopott ruhás asszony ugrott le s lihegve rontott be a szobába. A kezében egyéb sem volt, csak egy pár csizmácska. Aztán az a kopott-



ruhás asszony leborult Andrására és zokogott: itt a csizma, patkós csizma, lelkem édes fiam!

— No lám, szóltam Andrásának. Itt az édes anyád, hozott még egy pár csizmácskát...

Mondta Andráska:

— Köszönöm, édes anyám, de már a másikat sem viseltem el, mert én lehullok a falevéllal.

Ott volt az első pár csizma most is a lábán.

S míg az anyja zokogott, és nagy szívbéli fájdalmában tépte a haját, újra megszólalt Andráska:

— Ne sirjon, édes anyám. Az új csizmát fektessék a párnám alá. A régit hagyják a lábamon. Majd elviselem mind a kettőt a mennyországban.

— Oh jaj, megszakad a szívem! sirt a szegény asszony.

— Ne szakadjon meg a szive, édes anyám. Ugy-e, a lábamon hagyják a csizmát?

— Ott, édes szép fiam, ott!

— Ugy-e, az ujat a párnám alá teszik?

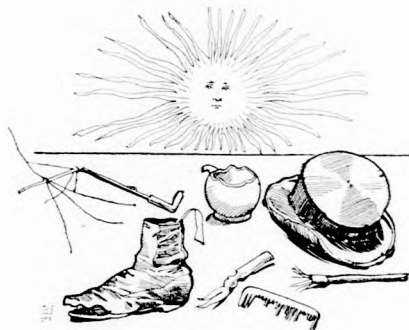
— Oda tesszük, oda!

— Mert én lehullok a falevéllal. Le, le, le... Ugy-e, oda?... Lehullok, le...



FEJTŐRŐ.

Kép-rejtvény.



Találós mese.

Melyik a legtüzesebb ló?

A megfejtők között, a kihuzott nevek sor-rendjében: **3 korona-, 5 korona- és 8 korona** áru könyvet sorsolunk ki jutalom-díjúl.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A **KIS LAP** **LXIV.** köt. 16-ik számában közölt rejtvények megfejtése a következő:

Tréfás földrajz: 1. Léva. 2. Eszék. 3. Görög, tót, szász.

Képrejtvény: A lónak négy lába van, mégis botlik.

Tréfás természetrajz: Virág.

Rejtett név: Deák Ferencz.

Létra-rejtvény: Arany János.

Rejtett vers-sor: Három árva sir magában.

Megfejtők: Szabó Margit, Fűgsz Jolán, Farkas Róza és Ábel Mariska, Pichler István, Váné Lili, Klein Aranka és Flórika, Liptay Edith, Jurenka Irén, Werner Margit és Gyula, Pap Lilike és Gizike, Kramer Margit és Irén, Weiser Arthur és Erzszi, Rothmiller Miklós, Préger Aurél, Bibel Liszka, Bleuer Bandi, Németh Ágnes, Lengyel Vilma, Dukesz Barna, Matskási Magda, Szabó Anikó, Fenyvessy László, Marton Ilonka és Pista, Heller Iduska, Thyll Laci, Meller testvérek, Gaál Géza, Blau testvérek, ifj. Schiller Miklós és Ilonka, Conrad Jolán, Jankó János, Wittmann Erzszi, Csapó Loluska, Fischer Károly, Szánthó Laci, Gruber Clotilde, Stróbel Ernő, Mauthner Ilona, Tóry Blanka, Nemes István, Szüts Elluska, Dakó

Rejtett szó.

— Mi ez a hat? —

1. Visegrádi rom. 2. Mátyás korabeli pénz. 3. Gülbaba sirja. 4. Mult századbeli kalap. 5. Lehel kürtje. 6. Egyiptomi piramis.

Kocka-rejtvény.

S	N	T	S	N	= szerb név.
Á	Á	Á	Á		= alap-vető tudás.
L	R	L			= a szem működése.
I	M				= a kertész végzi.
I					= egy mássalhangzó.

Tréfás szám-rejtvény.

Egy várban 300 katoná volt. A parancsnok egy szép napon azt a rendeletet kapta, hogy a király eljövetelekor a vár minden oldalára 100 katonát állítson. A várnak pedig 4 oldala volt. Hogyan állította fel a parancsnok az ő katonáit?

Gizella, Szerencsy Kató és Árpád, Bachmann Mici, Beke Bert, Gyula és Zoltán, Szláv Aranka, Kövesi Pál és Elek, Horváth Pistike, Zorkóczy Sári, Jurenák Gizi, Lukovits Lucika, Wagner Elzi és Jenő, Karácsony László, Andreánszky Pisti és Gabi, Feilitzsch Cécile, Csatáry János, Lövy Gizella, Kremsier Irma és Géza, Görgey Elli, Ida és Lilli, Hoffer Sándor, Lax Henrik, Steiner János Jenő, Péter Feri, Rosenfeld Vilma, Sommer József, Wertheimer Pali, Paulik Irike, Sinkovits Mariska és Tivi, Faragó Ilonka, Mérey Dalma, ifj. Goda Antal, Rorák Editke, Scheiber Etelka, Margit és Mariska, Batta Zoltán, Goldstein Erzszi és Irma, Könyöki Izolda, József és Ilona, Breuer Lidike, Herzfeld testvérek, Kuthy Béla, Berkovits Kató, Senautka Oszkár, Herr Erzsike, Totis Margit, Ilus és Blanka, Steuer Ferencz, Devics Gizella és Sándor, Spiegel Gyula, Borhy Margit, Schulhof Andor, Törtély Zoltán, Neumann Eliz és Ida, Potondi Erzsike, Heftý Paula, Czukrasz Zoltán és Gyuszika, Szemző István, Csics Rózsika és Anci, Hamvai Ilonka, Vörösmarthy Ida, Faltay Dóra és Franci, Daróczy Rezsó, Poór Erna, ifj. Vadász Bertalan, Szontagh Antónia és Kató, Lipcsey Teruska, g. Hunyady Ferencz, Grünfeld Juliska, Székely Zoltán és Imre, Könyöki Matild és Józsi, Sümegi István, Nowody Antal, Schulpe Emilke, Fürst Sárka és Magda, Balogh Laci, Rakovszky Menyhért, Kováts Palika és Katinka, Strasser Pál, Hölzel Tibor, Vargha Zoltán, Kőrösy Margitka, Szász József, Bleuer Pali, Vécsei Panna, Kállay Helén, Milutinovits Corinna és Janka, Vajda

Valér, ifj. Horváthy Gyula, Feszty Masa, Erdődy Leona, László, István és Béla, Kovács Nóra, Fráter Iván.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörténtén, 3 korona áru könyvet nyert *Feszty Masa*, Budapest, 5 korona áru könyvet *Paulik Irike*, Szolnokon és 8 korona áru könyvet *Szerencsý Kató és Árpád*, Gattáj, kiknek az illető könyveket a kiadó-hivatal megküldi.

A »KIS LAP« LXIV. köt. 15-ik számában közölt rejtvények megfejtését beküldték még: Bujdos Aladár, Klein Aranka és Flórika, Niedermann Árpád és Zoltán, Kún Ottó, Bíró Janika, ifj. Horváthy Gyula, Kontsek László, Plenczner Adél, Conrád Jolán, Olsavszky Pistike, Szarvas Janka és Böske, Horgosi áll. isk. VI-ik fiu osztályának növendékei, Bachmann Mici, Vécsei Panni, Bakonyvári Lala és Ellike, Prohászka Edith, Rosenfeld Vilma, Wertheimer Pali, Faragó Ilonka, Dávid Katóka, Ordódy István, Senautka Oszkár, Masjon Márta és Vili, Gvidó Béluska, Odor Géza, Dukesz Barna, Tárnay Ervin, Boczkó Béla, Székely Zoltán és Imre, Fürst Sárika és Magda, Löbl Mór Ernő.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Szt. Tamásy Laci. Hogy mikből telik majd a »Dunai-ünnepély«, melyet május havára terveznek, azt hirdetik plakátok és a napi-lapok Fog-e sikerülni s érdemes lesz-e e végett ide utaznotok a fővárosba? — azt én nem tudom; de ha tudnám is, hallgatnék fölöle, mert a »Kis Lap« nem arra való, hogy az efféle dolgokkal foglalkozzon. A többire nézve fordulj a kiadó-hivatalhoz. — Geréb Lajos. A te küldeményedet a jó öreg honvéd bácsinak szolgáltatom át, akik azt épp oly hálással, mint józsién fogják elfüstpölni. — Szabó Margit. Ha a sors kedvez, őszre valóra válhat az én kívánságom s akkor egy órát vagy kettőt vidám találkozásban fogunk elbeszélgetni. Persze, hogy ha addig ide fölkerültök, épp oly szívesen veszem, mint a szeretetreméltó meghívást. — Bibél Liska. Az elsőt besoroztam. A második régi. — Bleuer Pali. Szorgalmazd a kiadó-hivatalnál. — Kovács Nora. Osztálysorsjegyek dolgában nem szolgálhatok sem tanáccsal, sem fölvilágosítással. Micsoda gondolat is, ilyenekkel a »Kis Lap«-hoz fordulni! — Vajda Valér. Az előző üzenet neked is szól. Hogy a horgászathoz mi kell, arra, ha jól tudom, a Huzella sport-üzlete (Váci-utca) adhatja meg neked a szükséges szerszámokat s utbaigazítást. Hogy milyen ügyekben fordulhattok a »Kis Lap« szerkesztőjéhez: ezt megolvashattad a »Forgó bácsi tiz parancsolata« című közleményben. Nekem lutris vállalatokkal semmi összeköttetésem s így azt sem tudhatom, az a sorsjegy-elárúsító hogyan és mikép tudta meg címedet. Soraidnak legértékesebb része a vízi kalandotok elbeszélése, melyben édes anyád oly hősiiesen mentette meg a maga életét s a tiedet. Még jobban élveztem volna leírásodat, ha nem tépett szélű papirost használsz, ami csak olyan, mint ha kirajtosodott gallérral vagy kabátban tennél látogatást. Ettől pedig, ugy-e bár, jól nevelt gyermek létedre, óvakodol. — Füst testv. A ti nagymamátok régi és kedves ismerősöm nekem. — David Katóka. Ugyancsak édes orvossággal gondoskodtál rólam: olyannal, amely meggyógyított téged is. Jóllehet, Istennek hála, tul vagyok már a bajon: az ilyen medicinát bizony szívesen szedi az egészséges ember is. Sőt ez tán még szívesebben, mint a beteg.

Jóizü küldeményed becset növeli az a melléklet, melyről te oly barátságosan mosolyogsz felém. A te névtelen kis barátod miért tekint rám olyan komolyan? A kedves megemlékezésért fogadd köszönetemet. Az első pohárkát rád köszöntöttem. Szedjed ezután is, de rá ne szorulj többet! — Schulpe Emilke. Örömmel fogadlak hiveim sorában téged is. — Meg vagyok veletek elégedve. — rendben van. Meg vagyok veletek elégedve. — Grünfeld Juliska. Ugy lesz, amint reményled. — Lipcsey Teruska. A kései jókívánságot is hálással veszem. Abból az említett fajtából is küldhetsz. Ha bele valók a »Kis Lap«-ba, örömet közlöm. — Poór Erna. Várlok. — Heftý Paula. Nemes érzelmek foglaltatnak versikédben, amely kissé zavaros. A hazában maradsz s mégis bucsuzkodol Magyarországtól? Két sora meg ilyen szól: »Itt halt meg az édes apám — sirja a ház mögött van tán.« Hát az elírató gyermek nem is tudja biztosan, édes apját hová temették? Továbbá meg azt kérd, hogy gondoljanak rád mint hűség jó fiura. Pedig kis lány vagy tán? — Berkovits Kató. Meghatóan fejezed ki gyermeki szerelmedet, midőn azt írod, hogy: »Nekem nincs több testvérem, magam vagyok. Azért igen sok örömet is akarok szerezni kedves szüleimnek.« Soraid igen kedvesen estek. — Scheiber Etelka. A pótolandó szónak is értelmének köll ám lennie. Uha, ol, éte, Imos, aj stb. semmit sem jelentenek. — Görgey testv. Kettejét közlöm. A másodiknak az a hibája, melyet az előző üzenetben róttam meg. Az ügyes rajz kiötök műve? — „Izgo-mozgo...“ Tyűh, de rossz vers! »Kiirni« lehet, de »kinyomatni« nem. — Vadász-Erdő. Csupán keresztnévvel jegyzett megfejtőt nem vehetek figyelembe. — Várhelyi I. A kedvezményben részesíteni fogom az egész osztályt. — Lövy Gizella. Nagyobb örömet nem is szerezhetetek volna nekem, mint azzal a hirrel, hogy rövides időn németből vagy tótblul: magyar lányokká váltatok. — Horvath Pistike. Elég, ha annyit küldesz be, mint amennyit megoldottál. — Szarvady Irén. Bátran utnak eresztethed. — Szarvas testv. Köszönettel viszonzom a szives kívánságot. — Sinkovits testv. Mehet akár az én nevemre, akár a kiadó-hivatalra. Utóbbi ajánlatosabb. — Csapó Loluska. Már ki is várhat akkora munkát, mint amilyen a rejtvény fölfejtése, öt éves babától? Hiszen már az is csoda-számba megyen, hogy ilyen korban már csinos az írásod. — Conrád Jolán. Te ugy beszélsz a véletlenről, mint ha azt én tetszésem szerint igazíthatnám. Kijelenttem már egyszer, hogy az ilyen tartalmu levélre, mint a tied, nem válaszolok. De veled e részt kivételesen szóba állottam, mert azt hiszem: új kis olvasóm vagy. — Gaál Géza. Ha megüti a mértéket, szívesen. — Meller testv. Azóta forró vágyatok tán teljesült is már: nevetek megjelent a »Kis Lap«-ban. De miért ez a mohóság? — Matskási Magda. Semmi érdemem benne. — Bleuer Bandi. Gyógyulásod hírével hova előbb örvendeztess meg. — Lengyel Vilma. Hogyan? Hát az én küldeményem nem jött meg? Pedig magam tettem postára. — Préger Aurél. A négyzet mértani (geometriai) elnevezés. Olyan négyszöget jelent, melynek minden oldala egyenlő és minden szöge derékszög. Második jelentése mennyiségtani (algebrai v. matematikai): egy számnak önmagával való szorzata. A nagyobb osztályokban tüzetesen fogsz e két-egy tudományal megismerkedni. Bővebb magyarázgatásra itt ki nem térhetek. — Több levélről a jövő számban.

Társ-szerkesztő ROBOZ ANDOR.

Szerkesztőség és kiadó-hivatal: Budapest, Kerepesi-ut, 54. sz., Athenaeum-épület.
Nyomatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai r.-társulat Budapesten.